

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Jarosław Gołębiowski
Sędziowie	SSO Dariusz Mizera SSO Adam Bojko (spr.)
Protokolant	st. sekr. sąd. Beata Gosławska

po rozpoznaniu w dniu 20 października 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa J. G. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) w W.(...)w Ł.

o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 25 maja 2016 roku, sygn. akt I C 190/15

1. zmienia zaskarżony wyrok pierwszym lit. „a” sentencji w ten sposób, że zasądzone zadośćuczynienie w kwocie 25.000 złotych obniża do kwoty 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych, w punkcie trzecim sentencji w ten sposób, że zasądzone od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 3.822 złotych obniża do kwoty 1.950 (jeden tysiąc dziesięćset pięćdziesiąt) złotych oraz w punkcie czwartym sentencji w ten sposób, że podlegającą ściągnięciu od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 415 złotych obniża do kwoty 290,50 (dwieście dziewięćdziesiąt 50/100) złotych i nakazuje ściągnąć od powoda J. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim kwotę 124,50 (sto dwadzieścia cztery 50/100) złotych tytułem zwrotu pozostałej części wydatków poniesionych w sprawie, a w pozostałej części powództwo oddala;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. (...)w Ł. na rzecz powoda J. G. (1) kwotę 1283 (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt trzy) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSO Jarosław Gołębiowski

SSO Dariusz Mizera SSO Adam Bojko

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim po rozpoznaniu sprawy z powództwa J. G. (1) przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę:

1/ zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda J. G. (1) :

a/ kwotę 25.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 8 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty,

b/ kwotę 2.721,60 zł tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby związane z koniecznością sprawowania opieki przez osoby trzecie, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 maja 2016 roku do dnia zapłaty,

c/ kwotę 364,48 zł tytułem odszkodowania /kosztów leczenia/, z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 8 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, a od dnia 1 stycznia 2016 roku z odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia zapłaty,

2/ umorzył postępowanie w zakresie żądania zasądzenia zadośćuczynienia ponad kwotę 25.000,00 złotych,

3/ zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda J. G. (1) kwotę 3.822,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

4/ nakazał ściągnąć od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych kwotę 415,00 zł w postaci wydatków poniesionych w sprawie.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Powód J. G. (1) w dniu 24 stycznia 2014 roku, w godzinach przedpołudniowych, idąc od miejsca swego zamieszkania w kierunku do centrum Spały ulicą (...), po tej jej stronie, po której znajdował się chodnik (ciąg pieszy), doszedł do wysokości budynku, w którym mieści się apteka i przychodnia (...) i tam na chodniku o znacznej szerokości / wykorzystywanym w części bliżej jezdni jako miejsce do parkowania pojazdów/ przewrócił się, leżąc na plecach przy krawędzi jezdni. Przyczyną upadku były; nierówność oraz ubytki płyt chodnikowych pokrytych śniegiem i oblodzeniem. Po drugiej stronie ulicy (...) chodnika nie było. Istniejący ciąg pieszy, wyłożony płytami chodnikowymi odśnieżany był nieregularnie, a jeżeli był to w godzinach popołudniowych.

Na pomoc powodowi pośpieszyła pielęgniarka i lekarz z pobliskiej przychodni (...). Poruszały się one w stronę powoda bardzo powoli i z asekuracją, gdyż było bardzo ślisko. Wezwano karetkę pogotowia, która przetransportowała powoda to (...) Centrum (...) w T.

W połowie 2014 roku przeprowadzono zaplanowany remont ciągów pieszych, które wyłożono kostką z wyodrębnieniem miejsc parkingowych dla pojazdów. Stan chodnika, istniejący w miejscu przedmiotowego zdarzenia, zmienił się diametralnie. Miejsce (upadku) wskazane przez poszkodowanego powoda znajduje się w pasie drogowym drogi powiatowej nr (...), będącej w zarządzie Zarządu Dróg Powiatowych w T.

Powód leczony był szpitalnie na Oddziale (...) Szpitala w T. w okresie od 24 do 31 stycznia 2014 roku, gdzie stwierdzono złamanie spiralne trzonu kości piszczelowej prawej oraz złamanie wieloodłamowe kostki bocznej prawej. W dniu 28 stycznia 2014 roku wykonano u powoda zabieg operacyjny polegający na zamkniętym nastawieniu złamanej kości piszczelowej ze stabilizacją śródszpikową gwoździem blokowym, oraz otwarte nastawienie złamania kostki bocznej ze stabilizacją śródszpikową prętem R.. Do domu wypisano powoda w stanie ogólnym dobrym w szynie gipsowej stopowo- goleniowej z zaleceniami; zakaz obciążania operowanej kończyny, chodzenie o kulach, ćwiczenia wg wyuczonego schematu na oddziale oraz dalsza kontrola w Poradni (...) Powód kontynuował dalsze leczenie w

Poradni (...)w okresie od 11 lutego 2014 roku do 17 grudnia 2014 roku. Przeszedł rehabilitację w okresie od 31 marca 2014 roku do 11 kwietnia 2014 roku.

Biegły - ortopeda traumatolog potwierdził, że powód w wyniku upadku w dniu 24 stycznia 2014 roku doznał złamania wieloodłamowego kostki bocznej i złamania trzonu kości piszczelowej - kości podudzia prawego.

Rozmiar cierpien doznanych przez powoda był umiarkowany przez okres półtora miesiąca, w czasie kiedy kończyna dolna prawa była unieruchomiona w opatrunku gipsowym. Po tym okresie przez następne trzy miesiące cierpienia były lekkie, a po tym okresie cierpienia powoda były nieznaczne.

Rokowania są stabilne w tym sensie, że nie doszło do znacznego trwałego naruszenia sprawności i znacznego upośledzenia funkcji kośćca podudzia.

Pomocy innych osób w samodzielnej egzystencji i czynnościach życia codziennego powód wymagał przez 6 tygodni - średnio około 3 godziny na dobę, przez kolejne półtora miesiąca potrzebował około 1 godzinę na dobę.

W związku z przedmiotowym urazem powód poniósł uzasadnione koszty, tj. leki przeciwbólowe i osłonowe, przeciw zakrzepowe -koszt około 100,00 złotych miesięcznie.

Biegły określił stopień uszczerbku na zdrowiu powoda, doznanego na skutek upadku z dnia 24 stycznia 2014 roku na 7 % łącznie- 2% (poz. 162 a), 5% (poz. 158 a) w oparciu o załącznik do Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. (Dz. U. nr 234, poz. 1974) w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

Stawki w zakresie świadczonych usług opiekuńczych w roku 2014 wynosiły kwotę 16,20 zł za jedną godzinę.

Pozwany zawarł z Powiatem (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej deliktowej obejmującej odpowiedzialność za szkody wyrządzone w związku z administrowaniem i utrzymaniem sieci dróg, ulic i chodników - odpowiedzialność za szkody związane z wykonywaniem przez ubezpieczonego obowiązków zarządcy dróg publicznych.

Powód zgłosił szkodę do pozwanego Towarzystwa (...) w dniu 7 lipca 2014 roku, domagając się wypłaty sprecyzowanych w piśmie kwot. Pozwane Towarzystwo odmówiło przyznania powodowi jakichkolwiek świadczeń.

Sąd Rejonowy wskazał na przepisy art. 805 k.c., art. 822 k.c. i art. 415 k.c., jako podstawę odpowiedzialności strony pozwanej będącej ubezpieczycielem zarządcy drogi. Wina zarządzającego nieruchomością jest winą nieumyślną w postaci niedbalstwa, polegającego na braku dbałości o stan nawierzchni ciągów pieszych, w szczególności chodników - zwłaszcza w okresie zimowym.

Na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia przesłanek odpowiedzialności określonych przez art. 415 k.c. Powołany przepis wyraża generalną formę odpowiedzialności deliktowej, przesłankami której są wina / w każdej postaci, tj. umyślna, nieumyślna- niedbalstwo, lekkomyślność/, szkoda oraz związek przyczynowy pomiędzy winą sprawcy a zaistniałą szkodą. Powód wykazał, że zdarzenie miało miejsce w pasie drogowym drogi powiatowej, znajdującej się w zarządzie Powiatu (...). Ciąg ruchu pieszego, po którym poruszał się powód w dniu zdarzenia nie był odpowiednio zabezpieczony z uwagi na warunki atmosferyczne /był oblodzony, zaśnieżony z nierównościami zlodowaceń i nie posypany piachem i solą drogową/.

Sąd pierwszej instancji wskazał również na treść art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 roku o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 1399 ze zmianami), wedle którego -właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości.

Właściciel nieruchomości nie jest obowiązany do uprzątnięcia chodnika, na którym jest dopuszczony płatny postój lub parkowanie pojazdów samochodowych. Zdaniem tego Sądu przedmiotowe zdarzenie miało miejsce na chodniku, na którym przed jego remontem nie było wydzielonej wyraźnie części do parkowania pojazdów. Powód poruszał się po tej właśnie stronie, bo tutaj znajdował się ciąg pieszy. Po drugiej stronie jezdni chodnika nie było. Po drodze, po której poruszał się powód chodzili też inni mieszkańcy Spały.

Uzasadniając wysokość przyznanego odszkodowania, renty i zadośćuczynienia Sąd Rejonowy odwołał się do przepisów art. 444 § 1 i 2 k.c. oraz art. 445 § 1 k.c.

Zebrany materiał dowodowy - w postaci opinii biegłego ortopedy- nie budzi wątpliwości, co do rodzaju uszkodzenia ciała u powoda pozostającego w bezpośrednim związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 24 stycznia 2014 roku.

W przekonaniu Sądu pierwszej instancji zadośćuczynienie w wysokości 25.000,00 złotych nie jest ani nadmierne, ani wygórowane. Orzekając o zadośćuczynieniu Sąd wziął również pod rozwagę zakres cierpień fizycznych powoda, który biegły ortopeda określili na poziomie stopnia średniego oraz umiarkowanego. Biegły określił stopień uszczerbku na zdrowiu powoda na poziomie 7 %. Wskazuje on na rozmiar cierpień powoda, który na skutek zdarzenia z dnia 24 stycznia 2014 roku utracił częściowo zdolność ruchową. Powód liczący w dacie zdarzenia 63 lata był osobą sprawną i samodzielną, obecnie nie chce wychodzić z domu w takie dni, jak w chwili przedmiotowego zdarzenia. Okoliczności te świadczą o rozmiarze krzywdy powoda, dającej podstawę do żądania zadośćuczynienia. Odsetki od przyznanej kwoty zadośćuczynienia zostały zasądzone w oparciu o art. 481 § 1 k.c.

Dowody w postaci opinii biegłego potwierdzają zasadność żądania zwrotu kosztów pomocy ze strony osób trzecich. Biegły ortopeda w swojej opinii potwierdził zasadność potrzeby pomocy dla powoda ze strony osób trzecich przez okres trwający łącznie około 171 godzin. Żądanie powoda w tym zakresie /zasądzenie kwoty 2.721,60 złotych/ zasługuje na uwzględnienie, gdyż wyliczona przez niego kwota nie jest wygórowana, wg obliczenia wynosi 171 godzin x 16,20 zł = 2.770,20 zł.

Sąd uwzględnił również żądanie zasądzenia kwoty 364,48 złotych tytułem odszkodowania za poniesione koszty leczenia. Żądana kwota nie jest wygórowana, a biegły w opinii potwierdził zasadność zakupów leków osłonowych i przeciwbólowych. Ponadto powód udokumentował wydatki z tego tytułu rachunkami.

Sąd Rejonowy umorzył postępowanie w zakresie żądania zadośćuczynienia ponad kwotę 25.000,00 złotych- wobec cofnięcia pozwu w tym zakresie i zgody na cofnięcie ze strony pozwanego.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił przepis art. 98 § 1 k.p.c. – wyrażający zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy. Na koszty te składają się, opłata od pozwu = 1.405,0 zł, wynagrodzenie adwokata = 2.400,00 zł. oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa =17,00 złotych.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie przepisu art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych /Dz. U. nr 167, poz. 1389 z późniejszymi zmianami/ w związku z art. 98 § 1 k.p.c. Na koszty te składają się - kwota 415,00 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z wydaniem opinii przez biegłego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany skarżąc go w całości i zarzucając:

1. naruszenie przepisu postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez wadliwą ocenę materiału dowodowego w postaci fotografii miejsca zdarzenia (wykonanej w porze zimowej, obrazującej stan odśnieżenia chodnika drogi i wykonanej w porze letniej, z wyraźnie zaznaczonym miejscem upadku powoda), polegającą na nie wzięciu pod uwagę miejsca poślizgnięcia się i upadku powoda, oraz bezzasadne danie wiary zeznaniom świadków na okoliczność istnienia w miejscu zdarzenia chodnika wykonanego z płyt oraz jego stanu technicznego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyrokowania, polegający na wadliwym ustaleniu, że powód przewrócił się na chodniku, którego odśnieżanie było obowiązkiem zarządcy drogi, podczas gdy w rzeczywistości powód poruszał się po miejscu parkingowym, które nie stanowiło chodnika drogi powiatowej;

3. art. 445 § 1 k.c. - poprzez ustalenie zadośćuczynienia dla powoda w kwocie nie mieszczącej się w kryteriach zadośćuczynienia odpowiedniego do zakresu doznanej przez powoda krzywdy.

Wskazując na powyższe uchybienia skarżący wnosił o:

1. o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez zasądzenie w pkt 1 na rzecz powoda tytułem zadośćuczynienia kwoty 18.000,00 zł. z ustawowymi odsetkami i oddalenie powództwa w pozostałej części oraz o orzeczenie o kosztach procesu według ich stosunkowego rozdzielenia, a także o zwrot kosztów postępowania za instancję odwoławczą;

2. o dopuszczenie dowodu z oględzin strony internetowej (...) (...) (...) (...) (...) (...) na okoliczność stanu miejsca zdarzenia przed zaistnieniem zdarzenia skutkującego szkodą na osobie powoda (września 2013r), w szczególności lokalizacji (przebiegu) chodnika, konstrukcji chodnika (materiałów, z których został wykonany), stanu technicznego chodnika, umiejscowienia w miejscu wskazanym przez powoda jako miejsce wypadku zatoki parkingowej, a nie chodnika.

W odpowiedzi na apelację powód wnosił o jej oddalenie, zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa za instancję odwoławczą oraz pominięcie nowych faktów i dowodów zgłoszonych w apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona jedynie w części.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu apelacji naruszenia prawa procesowego poprzez wadliwą ocenę materiału dowodowego, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, albowiem stwierdzenie naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 k.p.c. determinuje zasadność zarzutu naruszenia prawa materialnego.

Sąd Rejonowy dokonał ustaleń faktycznych na podstawie oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów, nie pomijając żadnego z nich, a wnioski jakie wyprowadził z analizy materiału dowodowego są spójne i logiczne. Na tej podstawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, których pozwany nie zdołał skutecznie zakwestionować w ramach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Podstawą ustaleń Sądu co do miejsca upadku powoda oraz stanu nawierzchni chodnika były przede wszystkim spójne, konsekwentne i logiczne zeznania świadków G. N., K. K., E. K., B. J., J. G. (2) oraz S. K., przy czym świadkowie G. N., K. K., B. J. i E. K. są osobami obcymi dla powoda i nie mogły być zainteresowane korzystnym dla niego rozstrzygnięciem procesu. Fotografie miejsca zdarzenia miały charakter pomocniczy, a przy tym służyły przede wszystkim wykazaniu zmiany nawierzchni chodnika, na skutek remontu przeprowadzonego już po zdarzeniu. Pozwany podważa wiarygodność powyższych dowodów w oparciu o oględziny strony internetowej (...) (...) (...) (...) (...) (...). Dowód ten jednak został pominięty przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 381 k.p.c., a tym samym nie ma żadnego wpływu na ocenę dowodów przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji. Pozwany podnosił, że przeprowadzone oględziny wymienionej strony internetowej dowodzą, że chodnik na wysokości budynku, w którym mieści się apteka i przychodnia (...) był wąski, wyłożony kolorową kostką brukową bez ubytków i nierówności nawierzchni, obok chodnika znajdowała się wydzielona zatoka parkingowa dla pojazdów, a nowy chodnik wyłożoną kostką znajdował się również po drugiej stronie ulicy (...). Z zeznań świadków wynika jednoznacznie, że do upadku powoda doszło na oblodzonej i śliskiej nawierzchni, która nie była zabezpieczona przed poślizgiem. Nie ma zatem znaczenia, czy materiał, z którego wykonano chodnik był równy, czy też występowały w nim ubytki i nierówności. Jeżeli nawet założyć hipotetycznie, że do upadku powoda doszło w zatoce parkingowej, jest to teren, po którym również poruszają się piesi, wysiadający i wsiadający do zaparkowanych pojazdów, a tym samym

powinien być zabezpieczony przed poślizgiem przez zarządcę drogi, za którego pozwany ponosi odpowiedzialność gwarancyjną.

W konsekwencji Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia faktyczne, dokonane w sprawie przez Sąd Rejonowy, czyniąc je jednocześnie podstawą swojego rozstrzygnięcia.

Jakkolwiek Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej rekonstrukcji stanu faktycznego niniejszej sprawy, a nadto w ramach szacunku należnego powodowi zadośćuczynienia posłużył się uznanymi w doktrynie i orzecznictwie miernikami wyznaczającymi jego wysokość, to nie sposób przyjąć, że zasądzona ostatecznie na rzecz powoda suma spełnia wymóg odpowiedniości w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Tym samym usprawiedliwiony okazał się zarzut naruszenia tego przepisu.

Analiza treści uzasadnienia wyroku Sądu I instancji prowadzi do wniosku, że nie wszystkie znamienne dla sprawy okoliczności, wskazujące na rozmiar krzywdy powoda, zostały w wystarczającym stopniu rozważone na etapie ustalania rozmiaru zadośćuczynienia, odpowiedniego z punktu widzenia kompensaty krzywdy, w następstwie czego zasądzona na rzecz powoda kwota jawi się jako rażąco wygórowana.

W świetle poczynionych uwag dostrzegalny jest zwłaszcza brak odniesienia procesu kształtowania wysokości przedmiotowego zadośćuczynienia do zakresu i okresu rozstroju zdrowia powoda będącego następstwem czynu niedozwolonego. W wyniku zdarzenia powód doznał wprawdzie złamań trzonu kości piszczelowej prawej oraz kostki bocznej prawej, ale złamania zostały wygojone w dobrym ustawieniu, bez skrócenia i istotnych ograniczeń ruchowych oraz istotnego naruszenia sprawności organizmu. W związku z tym trwały uszczerbek na zdrowiu powoda wyniósł łącznie 7 %. Skutkiem urazu było noszenie buta gipsowego typu longietka przez sześć tygodni oraz umiarkowane cierpienia powoda w tym okresie. Przez okres następnych sześciu tygodni cierpienia powoda były lekkie, a następnie nieznaczne do upływu sześciu miesięcy od urazu. Przebyty uraz nie wyłączył powoda długotrwale z aktywnego życia, ocenianego z uwzględnieniem wieku powoda wynoszącego w dacie zdarzenia 63 lata.

Uwzględnienie wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar szkody niemajątkowej prowadzi do wniosku, że powód doznał krzywdy o mniejszym natężeniu w stosunku do tej, jaką uznał Sąd Rejonowy, która zostanie należycie skompensowana świadczeniem w wysokości 20 000 zł.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy uwzględniając częściowo apelację na podstawie art. 386 k.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył zasądzone zadośćuczynienie z kwoty 25 000 zł do kwoty 20 000 zł i oddalił powództwo w zakresie skorygowanej kwoty zadośćuczynienia.

W konsekwencji zmianie podlegało również rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Zakres w jakim każda strona utrzymała się ze swoimi żądaniami uzasadniał stosunkowe rozdzielenie kosztów procesu za pierwszą instancję zgodnie z art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. Wartością przedmiotu sporu była kwota 30 365 zł. Roszczenia powoda zostały uwzględnione do kwoty 23 086,08 zł, co stanowi 70 % wartości przedmiotu sporu.

Niezbędne koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 3 822 zł. Natomiast niezbędne koszty procesu strony pozwanej wyniosły 2 417 zł. Uzasadnione wynikiem procesu koszty powoda, po zaokrągleniu wyników obliczeń do pełnego złotego, stanowią kwotę 2 675 zł, a uzasadnione koszty procesu strony pozwanej wyniosły 725 zł. Różnica między uzasadnionymi kosztami procesu poniesionymi przez każdą stronę, wynosząca 1950 zł podlegała zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję.

Stosunkowemu rozdzieleniu podlegały również nieuiszczone wydatki na koszty opinii biegłego w wysokości 415 zł, wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa stosownie do treści art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. Na pozwanego należało włożyć obowiązek zwrotu 70 % tych wydatków w kwocie 290,50 zł, a na powoda ich pozostała część w wysokości 124,50 zł.

W pozostałym zakresie apelacja podlegała oddaleniu, jako pozbawiona uzasadnionych podstaw (art. 385 k.p.c.), albowiem powód poniósł szkodę z winy zarządcy drogi powiatowej nr (...). Pozwany jest ubezpieczycielem zarządcy drogi z tytułu odpowiedzialności cywilnej. Naprawienie szkody wymagało przyznania powodowi zadośćuczynienia w wysokości 20 000 zł. Ponadto poniesiona szkoda obejmuje koszty leczenia w wysokości 364,48 zł oraz koszty opieki osób trzecich w wysokości 2 721,60 zł, przy czym pozwany w apelacji nie kwestionował ani powstania, ani też wysokości obu tych szkód.

O kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygnięto również w oparciu o zasadę stosunkowego rozdzielania kosztów procesu na podstawie art. 100 zdanie pierwsze w zw. z art. 391 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. Wartością przedmiotu zaskarżenia była kwota 28 087 zł. Roszczenia skarżącego zostały uwzględnione do kwoty 5 000 zł, co stanowi 18 % wartości przedmiotu zaskarżenia.

Niezbędne koszty procesu poniesione przez pozwanego w postępowaniu odwoławczym wyniosły 3 805 zł i obejmują opłatę sądową od apelacji w wysokości 1 405 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 2 400 zł ustalone w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804). Natomiast niezbędne koszty procesu powoda w postępowaniu odwoławczym wyniosły 2 400 zł i obejmują wynagrodzenie pełnomocnika będącego adwokatem ustalone zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800). Uzasadnione wynikiem procesu koszty powoda za instancję odwoławczą wynoszą 1 968 zł ($2\,400\text{ zł} \times 82\% = 1\,968\text{ zł}$), a uzasadnione koszty procesu strony pozwanej wyniosły 685 zł ($3\,805\text{ zł} \times 18\% = 685\text{ zł}$). Różnica między uzasadnionymi kosztami procesu za drugą instancję poniesionymi przez każdą stronę, wynosząca 1 283 zł została zasądzona od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

Dariusz Mizera Jarosław Gołębiowski Adam Bojko